

Arrest

nr. 309 781 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 5 juli 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. DARESHOERI, die loco advocaten Mr. SAMPERMANS en Mr. MUTOMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 juli 2024.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.01.2024 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar wettelijk geregistreerde partner, de genaamde S.A.M.J.R. [...] van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: “§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt verder: “De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden volgende documenten overgemaakt:

- rekeninggittreksels van BNP Paribas Fortis waaruit kan blijken dat in de periode mei 2023 – januari 2024 maandelijks een bedrag van 2250 euro werd overgemaakt door D.K.W. + V.K.J. naar een rekeningnummer [...]*
- rekeninggittreksels BNP Paribas Fortis waaruit kan blijken dat in de periode augustus 2023 – januari 2024 maandelijks een bedrag van 975 euro werd overgemaakt door T.C. naar het rekeningnummer [...]*
- huurovereenkomst tussen referentiepersoon als verhuurder en T.C. als huurder, echter er blijkt één pagina van deze huurovereenkomst (meer bepaald artikel 1-4 van de huurovereenkomst) te ontbreken waardoor niet kan blijken wat de datum van ingang van de huurovereenkomst is en wat het verhuurde pand betreft. Enkel de huurprijs (met inbegrip van kosten en lasten) kan worden teruggevonden.*
- Rekeninggittreksels op naam van referentiepersoon waaruit overschrijvingen van pensioen blijken*
- huurovereenkomst tussen referentiepersoon als verhuurder en D.K.W. en V.K.J. als huurder: het pand dat verhuurd wordt is gelegen te [...], de huurovereenkomst nam een aanvang op 01.05.2023, huurprijs 2250 euro*
- eigendomsakte op naam van referentiepersoon voor de woning gelegen te [...]*

Vermoedelijk wenst referentiepersoon aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit enerzijds huurinkomsten en anderzijds uit pensioen.

Wat de huurinkomsten betreft, kan dit echter niet als voldoende worden aanvaard. Ter staving van deze huurinkomsten maakt referentiepersoon rekeninggittreksels over waaruit kan blijken dat de huurders, respectievelijk T.C. en D.K.W. en V.K.J., de afgesproken huurprijs zoals vervat in de huurovereenkomsten op regelmatige basis overmaken. Er kan echter niet blijken dat referentiepersoon eigenaar is van de panden die hij verhuurt. Referentiepersoon legt een eigendomsakte voor van de woning gelegen te [...] maar dit blijkt het pand te zijn waarin hij zelf met betrokkene woonachtig is. Nergens kan blijken dat hij eigenaar is van de woning gelegen te [...], dewelke verhuurd wordt aan D.K.W. en V.K.J., noch van de woning dewelke verhuurd wordt aan T.C.. Om inkomen uit verhuur te kunnen aanvaarden, is het de bedoeling dat we kunnen vaststellen dat de referentiepersoon eigenaar is van het verhuurde goed (bij voorkeur aan de hand van een akte ipv een koopovereenkomst), dat we kennis kunnen nemen van de verhuurovereenkomst en dat er bewijzen worden toegevoegd waaruit blijkt dat de huur wel degelijk zoals afgesproken wordt overgemaakt (bewijs van overschrijvingen van de huurprijs voor enkele opeenvolgende maanden op rekening van de

referentiepersoon door de huurder). Gelet niet kan blijken dat referentiepersoon effectief eigenaar is van de verhuurde woningen, kan niet afdoend blijken dat hij weldegelijk over de inkomsten uit verhuur kan beschikken. De inkomsten uit verhuur kunnen bijgevolg niet in overweging genomen worden voor de evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

Het pensioen waarover referentiepersoon beschikt, kan wel in rekening worden gebracht bij huidige aanvraag. Referentiepersoon beschikt in de maand januari 2024 – hetwelk het meest actuele beeld verschaft gezien de indexeringen - over een pensioen ter waarde van 1687,02 euro. Er dient geconcludeerd te worden dat dit niet gelijk is aan ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, ofwel 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Dit bedraagt op het moment van de huidige aanvraag 2048,53 euro per maand

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient een behoefteanalyse gemaakt te worden. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen toch in aanmerking te nemen (arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 van de Raad van State). In deze dient opgemerkt te worden dat op de bijlage 19ter uitdrukkelijk vermeld staat dat “voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.” Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belgische referentiepersoon alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Ondanks de vermelding op de bijlage 19ter, werden er echter geen objectieve stavingsstukken toegevoegd met betrekking tot de vaste en variabele kosten waarvoor referentiepersoon dient in te staan. Van belangrijke kostenposten, zoals nutsvoorzieningen, voedingswaren en drinken, transport, vrije tijd, persoonlijke verzorging, kledij, verzekeringen, medische kosten etc. werden geen objectieve stukken voorgelegd waardoor niet kan vastgesteld worden hoeveel van het besteedbare bedrag naar zulke belangrijke kostenposten gaat. Bij gebrek aan objectief bewijs van de vaste en variabele kosten kan niet blijken dat referentiepersoon ook voldoende in het levensonderhoud van zichzelf en betrokkene kan voorzien zonder over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te beschikken, om te (kunnen) voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het is bij gebrek aan bewijs van het tegendeel niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter, alsnog het verblijfsrecht als familielid van een burger van de unie toe te staan. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Voor zover er specifieke elementen zijn in de persoonlijke situatie van de referentiepersoon waarmee onze dienst rekening dient te houden, komt het aan betrokkene en of referentiepersoon toe voldoende duiding te scheppen rond hun specifieke situatie, deze specifieke situatie te staven met objectieve bewijsstukken, hun dossier aan te vullen en te actualiseren. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast in hoofde van de referentiepersoon het strikte minimum om een minimum aan waardigheid te garanderen en het verblijfsrecht aan betrokkene te kunnen toestaan.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele behoefteanalyse, zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan niet in andere zin doen besluiten.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40ter wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad de onontvankelijkheid van de vordering op aangezien de bestreden beslissing enkel een beslissing tot weigering van verblijf betreft, zonder bevel om het grondgebied te verlaten en de Raad in algemene vergadering heeft geoordeeld dat uit de toepasselijke regelgeving blijkt dat enkel verwijderings- en teruggrijpingsmaatregelen in de huidige procedure kunnen aangevochten worden.

Ten overvloede blijkt dat verzoekster niet wordt vastgehouden en zich nog in de schorsende beroepstermijn bevindt (art. 39/79 §1, tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet), nu de thans bestreden beslissing pas op 8 juli 2024 is ter kennis gebracht.

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...].”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughervingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terughervingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

*“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).*

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeewoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terughervingsmaatregel.

*Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).*

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *"het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek"* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel wordt aangevochten.

In casu bevat de bestreden beslissing uitdrukkelijk *geen* bevel om het grondgebied te verlaten. Zelfs al ligt momenteel prima facie een mogelijk ernstige medische situatie voor van verzoekster haar wettelijk geregistreerde Belgische partner, waardoor verzoekster, zoals zij aanvoert, bij haar partner wenst te blijven en waardoor momenteel van de partner niet kan verwacht worden dat hij verzoekster naar Kosovo vergezelt, dan nog kan op grond van de bestreden beslissing verzoekster onmogelijk verwijderd worden.

Dit punt is aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadsvrouw van verzoekster gedraagt zich ter zitting naar de wijsheid van de Raad. Hiermee doet zij geen afbreuk aan het voorgaande.

De vordering is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
N. VERBRUGGHE,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

N. VERBRUGGHE

A. MAES